

DECLARAȚIE POLITICĂ

Senator : VALER MARIAN

Circumscripția electorală : SATU MARE

Colegiul electoral : 1

Grupul parlamentar : PSD + PC

Ședința Senatului din : 28.04.2010

Titlul declarației : Abuzuri, diversiune și șantaj în cazul Voicu

În calitate de cetățean și de parlamentar al României, am fost profund afectat și decepționat de conduita logoreică, de limbajul licențios și de presupusele fapte penale ale senatorului Cătălin Voicu, care ne-au fost dezvăluite sau, mai bine zis, indicate de interceptările telefonice date publicității în mod ilegal de anumite instituții ale statului.

Ca jurist de profesie și ca fost procuror, precum și în calitate de membru (cu rang de vicepreședinte) al Comisiei pentru cercetarea abuzurilor și de membru al Comisiei pentru drepturile omului din Senatul României, nu pot să accept însă umilirea sau șantajarea puterii legislative și a puterii judecătorești de către reprezentanți ai noii Securități (procurori și ofițeri de informații de rang înalt, promovați și fidelizați de președintele Traian Băsescu), prin încălcarea gravă și flagrantă a Constituției, a Codului de procedură penală, a Legii privind statutul senatorilor și deputaților și a Regulamentului Senatului.

În primul rând, sub aspect procedural, **Hotărârea Senatului României nr.5 din 24.03.2010 privind cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de încuviințare a arestării preventive a senatorului Cătălin Voicu, este lovită de nulitate absolută pentru următoarele motive:**

I. Nu a fost îndeplinită condiția prealabilă și obligatorie a ascultării senatorului Cătălin Voicu în ședința de plen a Senatului din data de 24.03.2010, condiție prevăzută explicit atât de art.72 alin.2 din Constituție, cât și de art.23 alin.1 din Legea nr.96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor și de art.172 alin.4 din Regulamentul Senatului. Or, Hotărârea Senatului nr. 5/2010 a fost adoptată fără a fi realizată procedura prealabilă și obligatorie a ascultării senatorului Cătălin Voicu, în condițiile în care se știa, fiind un fapt de notorietate publică datorită mass-media, că acesta s-a aflat în data de 24.03.2010 într-o situație de imposibilitate obiectivă (internare de urgență în spital pentru probleme cardiovasculare) atât de a fi prezent în plenul Senatului în vederea audierii, cât și de a înștiința conducerea Senatului în acest sens și de a adresa o cerere scrisă pentru amânarea audierii sale.

Ascultarea senatorului Cătălin Voicu de Comisia juridică a Senatului în data 23.03.2010. care s-a efectuat la cererea sa, nefiind obligatorie conform legii,

nu poate fi echivalată cu ascultarea prealabilă și obligatorie în plenul Senatului, astfel că în condițiile expuse, senatorul Voicu a fost privat de dreptul constituțional, legal și regulamentar de a-și prezenta într-o ședință de plen a Camerei Parlamentului din care face parte poziția și apărările cu privire la acuzațiile și cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, privind încuviințarea arestării sale.

II. Cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, semnată de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, și solicitarea ministrului justiției pentru încuviințarea arestării preventive a senatorului Cătălin Voicu, precum și raportul favorabil al Comisiei juridice a Senatului sunt lovite de nulitate absolută din următoarele considerente:

1. Senatul României nu a fost sesizat de organul judiciar competent.

Potrivit art.23 alin.4 din Constituție, în urma modificării introduse prin Legea de revizuire a Constituției României nr. 429/2003, arestarea preventivă se dispune de judecător, procurorul pierzându-și calitatea de titular al acestei măsuri preventive. Într-o asemenea situație, cum condiția privind încuviințarea Senatului, condiție care este prealabilă, privește luarea măsurii arestării preventive, care este de competența judecătorului, nu întocmirea propunerii de luare a măsurii arestării preventive, care este de competența procurorului, sesizarea Senatului de către procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, prin intermediul ministrului justiției, în vederea obținerii încuviințării pentru luarea măsurii preventive față de un senator, care este de competența judecătorului, contravine în mod flagrant atât prevederilor art.149 indice 1 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost introdus prin Legea nr.281/2003 (privind modificarea și completarea Codului de procedură penală) și modificat ulterior prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 109/2003 (privind modificarea Codului de procedură penală) și prin Legea nr.356/2006 (pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală).

Având în vedere prevederile legale susmenționate, competența de sesizare a Senatului pentru obținerea încuviințării aparține judecătorului competent să dispună arestarea preventivă, care trebuie să fie un judecător din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Sancțiunea nerespectării acestei proceduri este nulitatea absolută, prevăzută de art.197 alin.2 din Codul de procedură penală, întrucât privește însăși competența materială privind luarea măsurii arestării preventive. Este inacceptabil ca sesizarea în vederea îndeplinirii acestei condiții, de care depinde luarea măsurii arestării preventive, să se efectueze așa cum s-a făcut în speță de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, adică de conducătorul parchetului din cadrul căruia face parte procurorul care efectuează urmărirea penală în cauză, care nu are nicio competență în privința luării măsurii arestării preventive, deoarece competența revine exclusiv judecătorului.

Aflându-ne într-o situație de nulitate absolută determinată de necompetența după materie, conform art.197 alin.2 din Codul de procedură penală, unicul remediu procedural îl constituia respingerea cererii de încuviințare a arestării, cu consecința restituirii dosarului la Direcția Națională Anticorupție în

vederea sesizării judecătorului competent din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta fiind singurul în măsură să sesizeze Senatul prin intermediul ministrului justiției.

Sub acest aspect, este de reținut că în toate celelalte state ale Uniunii Europene, ca de exemplu în Marea Britanie, Germania, Franța, Italia, precum și în Statele Unite ale Americii, titularul cererii de încuviințare a arestării preventive a unui parlamentar de către camera Parlamentului din care face parte este judecătorul competent să dispună arestarea parlamentarului respectiv, rezultând că România nu s-a aliniat la legislația europeană și occidentală în acest sens.

2. În subsidiar, chiar dacă am accepta, prin absurd că sesizarea Senatului s-ar putea realiza de organul de urmărire penală printr-o cerere având la bază propunerea motivată de luare a măsurii arestării preventive, **această cerere nu putea aparține procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție**, care este o direcție în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ce este organizată în conformitate cu prevederile Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, ci conducătorului acestui parchet, care este procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, sub sancțiunea nulității absolute, conform art.197 alin.2 din Codul de procedură penală.

În al doilea rând, **încheierea prin care judecătorul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus arestarea preventivă a inculpatului Cătălin Voicu este lovită de nulitate absolută**, sub aspect procedural, din următoarele considerente:

I. Hotărârea Senatului privind încuviințarea arestării preventive a senatorului Cătălin Voicu este lovită de nulitate absolută, întrucât, așa cum am arătat, pe de o parte, nu a fost îndeplinită procedura prealabilă și obligatorie a ascultării senatorului Voicu, iar, pe de altă parte, sesizarea Senatului nu a fost realizată de organul judiciar competent.

II. Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus arestarea inculpatului Cătălin Voicu fără ca acesta să fie ascultat în prealabil de către procuror, fiind încălcat astfel atât prevederile art.149 indice 1 din Codul de procedură penală, care stipulează că propunerea motivată de luare a măsurii arestării preventive a inculpatului se întocmește numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, cât și ale art. 150 alin.1 din Codul de procedură penală, care stipulează că măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror și judecător. În speță, senatorul Cătălin Voicu a fost audiat de procuror ca inculpat în cursul lunii decembrie 2009, când a fost pusă în mișcare acțiunea penală și a fost luată o altă măsură preventivă, obligarea de a nu părăsi localitatea, ce nu a fost prelungită, dar după adoptarea de către Senat a hotărârii de încuviințarea a arestării sale preventive nu a mai fost ascultat de procuror, fiind citat și audiat înainte de arestare doar de judecătorul abilitat de Înalta Curte de Casație și Justiție.

III. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, a solicitat Senatului, prin intermediul ministrului justiției, încuviințarea arestării preventive a senatorului Cătălin Voicu pentru cazul prevăzut de art.148 alin.1 lit.h din Codul de procedură penală (există probe certe

că lăsarea inculpatului în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică), dar, ulterior, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a propus, iar Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus arestarea preventivă a senatorului Voicu și pentru cazul prevăzut de art.148 alin.1 lit. b din Codul de procedură penală (există date că inculpatul încearcă să zădărnicească aflarea adevărului, prin influențarea unui martor), **ori pentru acest motiv de arestare nu a fost solicitată încuviințarea Senatului**. Reținerea acestui motiv este mai mult decât discutabilă în condițiile în care presupusul fin al senatorului Cătălin Voicu, Dan Floarea, nu avea statut procesual de martor la data purtării convorbirii telefonice care a fost invocată de DNA și a fost admisă de instanță drept prefabricare de probe. În plus, convorbirea invocată nu conține cuvinte care să indice o încercare de influențare pentru a face o declarație într-un anumit sens, o acțiune de instigare la mărturie mincinoasă asupra presupusului fin. Pe de altă parte, nu numai procurorul, dar nici judecătorul nu l-au audiat pe inculpat cu privire la cele două motive de arestare.

În al treilea rând, **încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus prelungirea arestării preventive a senatorului Cătălin Voicu este netemeinică și nelegală întrucât Direcția Națională Anticorupție nu a invocat temeieri noi (fapte penale noi sau cazuri de arestare noi) care să justifice privarea de libertate**, procurorii DNA invocând drept motive “presupunerea rezonabilă” că senatorul Cătălin Voicu constituie pericol public și nerecunoașterea vinovăției de către acesta. Ori asemenea motive și terminologii, ca presupunerea, bănuiala sau recunoașterea ori nerecunoașterea vinovăției au fost consacrate în codurile penale de sorginte stalinistă, cu care au fost instrumentate procesele politice de tristă amintire din anii comunismului bolșevic. Ori, potrivit Codului de procedură penală în vigoare, măsura arestării preventive poate fi luată numai dacă sunt probe și indicii temeinice că inculpatul a săvârșit fapte de natură penală (art. 143 alin. 1), neputându-se baza pe presupuneri sau bănuieli, mai ales în ce privește cazurile de arestare reținute. Iar sarcina dovedirii vinovăției revine organului de urmărire penală, în speță procurorilor de la DNA, neputându-i-se imputa inculpatului că nu și-a recunoscut vinovăția din moment ce, conform art.143 alin.3 din Codul de procedură penală, i se recunoaște dreptul de a nu face nicio declarație (așazisul drept la tăcere), pentru a nu fi folosită împotriva sa în procesul penal. Probabil că DNA dorește să reînvie practicile autodemascării și mărturisirii din anii '50.

În ce privește fondul cauzei, fără a mă pronunța asupra vinovăției senatorului Cătălin Voicu, acesta fiind atributul instanțelor de judecată, făcând totuși precizarea că probatoriul administrat de DNA se reduce, cel puțin până în prezent, doar la stenogramele publicate în massmedia, care nu au valoare și forță probantă dacă nu există autorizație legală de interceptare (ori avocații apărării susțin că interceptările telefonice sunt ilegale, la dosar neexistând o autorizație legală de interceptare) și dacă nu se coroborează cu alte mijloace de probă, doresc să aduc la cunoștința opiniei publice și a justiției o serie de aspecte pe care le cunosc în urma unor discuții cu colegul meu Cătălin Voicu,

mai ales că aceste aspecte fac plauzibil scenariul că acesta este ținta unei vendete politice din partea președintelui Traian Băsescu și că a fost supus unui linșaj mediatic prin scurgeri de informații dirijate de la SRI sau de la DNA, instituții aflate sub controlul șefului statului.

În primul rând, în a doua parte a lunii septembrie sau la începutul lunii octombrie 2009, întâlnindu-mă la o ședință de grup parlamentar cu senatorul Cătălin Voicu, acesta mi-a spus că președintele Traian Băsescu ar fi încercat să-i însceneze un flagrant omului de afaceri Costel Cășuneanu, dar procurorul șef al DNA, Daniel Morar, nu i-a dat curs. Cu acel prilej, senatorul Voicu l-a sunat pe domnul Costel Cășuneanu pe telefonul mobil și i-a spus că i-l dă la telefon pe un coleg senator, fost procuror, ca să-i confirme ce s-a pus la cale împotriva sa. Am luat telefonul și am schimbat câteva propoziții cu domnul Cășuneanu, care era vizibil emoționat, după care convorbirea s-a întrerupt. Discuția a fost însă înregistrată cu siguranță de SRI și DNA și, ca atare, poate deveni probă în cauză.

În al doilea rând, în cursul lunii noiembrie 2009, în ziua în care a fost audiat de Comisia pentru apărare, siguranță națională și ordine publică de la Senat, pe tema răpirii din Irak, jurnalistul Ovidiu Ohanesian (cu care sunt în relații de prietenie), am avut o discuție în sala grupului parlamentar PSD+PC cu senatorul Cătălin Voicu, care era vicepreședinte al Comisie de apărare, în cursul căreia acesta mi-a spus că statul român a alocat pentru eliberarea jurnaliștilor români răpiți în Irak suma de 12 milioane de dolari, din care s-a achitat răpitorilor numai o parte, respectiv 8 milioane de dolari, restul de 4 milioane dolari având altă destinație. Recent, senatorul Voicu a declarat în fața instanței că suma de 8 milioane de dolari a fost predată poliției irakiene și că numai 1 milion de dolari ar fi ajuns la răpitori. Din discuțiile cu senatorul Cătălin Voicu și cu jurnalistul Ovidiu Ohanesian am mai aflat că generalul SIE Adrian Isac, șeful misiunii de salvare a celor trei jurnaliști români răpiți în Irak, a refuzat să semneze pentru primirea banilor alocați pentru răscumpărare, însă a semnat și a preluat banii maiorul SRI Florian Coldea, promovat ulterior de președintele Traian Băsescu în postul de prim-adjunct al directorului SRI și la gradul de general. Din discuție am mai dedus că Florian Coldea ar ști câți bani a alocat statul român pentru răscumpărarea jurnaliștilor români răpiți în Irak și câți din aceștia au fost folosiți în acest scop.

În al treilea rând, într-o discuție pe care am purtat-o în sala de plen a Senatului (care a fost surprinsă imagistic și difuzată de zeci de ori de Realitatea TV), senatorul Cătălin Voicu mi-a spus textual: "L-am prins pe generalul Coldea de la SRI cu o șpagă de 350.000 de euro", precizându-mi că este vorba de un comision pentru un contract de achiziții.

În al patrulea rând, în cursul lunii decembrie 2009, după ce a fost ridicat de pe stradă și audiat la DNA, fapt petrecut în data de 11 decembrie 2009, senatorul Cătălin Voicu mi-a spus și mie și altor colegi că totul a fost o înscenare comandată de președintele Traian Băsescu, pe care l-a înfuriat întrucât s-a implicat în ziua anterioară în înregistrarea contestației PSD împotriva deciziei Biroului Electoral Central de validare a alegerilor prezidențiale, iar șeful statului a bănuțit că va încerca să influențeze judecătorii care urmau să se pronunțe asupra

contestației. Senatorul Voicu ne-a mai spus că știe că președintele Traian Băsescu i-ar fi convocat la Palatul Cotroceni, în seara zilei anterioare ridicării sale, pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Laura Codruța Kovesi, pe procurorul șef al DNA, Daniel Morar, și pe primul adjunct al directorului SRI, generalul Florian Coldea, și le-a solicitat imperativ să declanșeze anchetarea sa penală, iar aceștia s-au conformat.

Coroborând toate aceste informații furnizate de senatorul Cătălin Voicu se prefigurează și devine plauzibil următorul scenariu:

Președintele Traian Băsescu a fost, mai mult ca sigur, profund afectat că senatorul Cătălin Voicu, fost ofițer de informații, s-a apropiat de omul de afaceri Costel Cășuneanu, cunoscut drept unul din „regii asfaltului” și drept unul din sponsorii PDL și ai lui Traian Băsescu. Este de notorietate că miliardarul Costel Cășuneanu i-a dat lui Traian Băsescu primul Mercedes (în vremea când era ministru al Transporturilor și nu atrăgea privirea poporului cu marca autohtonă Dacia), precum și un teren în zona Băneasa, pe care l-a vândut la un preț de 10 ori mai mare și și-a construit prima vilă, pe care a donat-o ulterior fiicei sale mai mari, care a vândut-o și și-a cumpărat un apartament de aproape un milion de euro. Afectat pentru că amic și sponsorul său Cășuneanu a început să cocheteze și cu PSD și bănuind că acesta ar putea fi exploatat inclusiv informativ de senatorul Cătălin Voicu, când a aflat de la serviciile secrete (mai mult ca sigur de la SRI) că senatorul Voicu a solicitat și urma să primească bani de la Cășuneanu, afirmativ cu titlu de împrumut, Traian Băsescu i-a solicitat procurorului șef al DNA să organizeze un flagrant. Procurorul șef al DNA a refuzat însă să organizeze flagrantul, mai mult ca sigur, pentru motivul că nu erau întrunite elementele constitutive ale vreunei infracțiuni. Probabil că Daniel Morar a avut în vedere atunci că peste circa două luni urmau să aibă loc alegeri prezidențiale și că Traian Băsescu le-ar putea pierde, iar el ar putea fi tras la răspundere pentru o înscenare abuzivă. În decembrie 2009, după ce Traian Băsescu a câștigat alegerile prezidențiale și după ce senatorul Voicu s-a implicat în contestarea de către PSD a rezultatelor acestor alegeri pentru motive de fraudă electorală, fiind suspectat de șeful statului că ar putea influența judecătorii care urmau să judece contestația, procurorul șef al DNA a dat curs solicitării lui Traian Băsescu și a declanșat urmărirea penală împotriva acestuia, prin ridicarea de pe stradă ca în cazul unui simplu borfaș. Astfel, dintr-o lovitură, Traian Băsescu s-a răzbunat și pe fostul său amic și sponsor Costel Cășuneanu și pe senatorul Cătălin Voicu (care, în plus, prin relațiile și contactele sale din sfera serviciilor secrete, știa multe despre persoana și familia sa, inclusiv despre activitățile cotidiene de la Palatul Cotroceni).

Este simplu de bănuț și cum au ajuns în ecuație omul de afaceri Marius Locic și judecătorul Florin Costiniu. Tot din motive de răzbunare din partea președintelui Traian Băsescu. Omul de afaceri Marius Locic a fost luat în vizor pentru că l-a angajat ca director la una din societățile sale, după trecerea în rezervă (pentru că nu a trecut peste lege și peste demnitatea și onoarea militară în operațiunea de salvare a jurnaliștilor români răpiți în Irak, pe care a condus-o), pe generalul SIE Adrian Isac, unul din cei mai redevabili ofițeri de informații pe care i-a avut România (cu adevărat intelligence), care a condus mai multe direcții

din Serviciul de Informații Externe și se află în relații apropiate cu senatorul Cătălin Voicu, care a fost ofițer de informații în SPP. Aproape sigur, președintele Băsescu a aflat ori a bănuit că generalul Isac i-a spus senatorului Voicu despre afacerea cu banii de răscumpărare a jurnaliștilor răpiți, care a fost girată de Traian Băsescu, ca șef al celei de criză de la Palatul Cotroceni și a fost executată de maiorul SRI Florian Coldea, ce a devenit ulterior promovatul, protejatul și omul său de încredere din fruntea SRI, instituție ce a realizat urmărirea operativă a senatorului Voicu și este principala bănuită pentru scurgerea stenogramelor interceptărilor în mass media. Judecătorul Costiniu a devenit o țintă colaterală a președintelui Traian Băsescu întrucât acesta a avut mai multe conflicte cu soția sa Viorica Costiniu, în perioada cât aceasta a fost președintele Asociației Magistratilor din România.

Președintele Traian Băsescu și-a realizat astfel planul de răzbunare prin oamenii promovați și fidelizați în fruntea unor instituții cheie ale statului: 1. generalul Florian Coldea, prim-adjunctul directorului SRI, promovat în această funcție de președintele Traian Băsescu după participarea sa la operațiunea de salvare a jurnaliștilor români din Irak; 2. Daniel Morar, procurorul șef al DNA, propulsat de la Cluj-Napoca de președintele PDL, Emil Boc, și numit în funcție de președintele Traian Băsescu, la propunerea fostului ministru al justiției Monica Macovei; 3. Laura Codruța Kovesi, procurorul general al României, fostă colegă de facultate (de an) cu Emil Boc, propulsată de la Sibiu în 2006 de actualul premier și de ministrul de interne Vasile Blaga (amic cu tatăl acesteia) și numită în funcție de președintele Traian Băsescu, la propunerea fostului ministru de justiție Monica Macovei; 4. Anton Pandrea, președintele Secției Penale de la Înalta Curte de Casație și Justiție, (în competența căreia a intrat senatorul Voicu), pe care președintele Traian Băsescu l-a declarat prieten într-o ședință a Consiliului Superior al Magistraturii. Comisia Juridică a Senatului, majoritatea senatorilor și judecătorii de la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție au făcut sluj în fața președintelui Traian Băsescu în cazul Cătălin Voicu, unii cedând șantajului iar alții lăsându-se influențați de diversiunea și linșajul mediatic practicate în acest caz de președintele Traian Băsescu și de grupul de crimă organizată constituit la cel mai înalt nivel statal, pe care-l conduce și prin care comandă și trafichează justiția din România. Cu privire la acest grup periculos pentru ordinea de drept din România voi reveni cu amănunte într-o viitoare declarație politică.

Cert este că președintele Traian Băsescu și-a realizat mai multe obiective prin abuzurile, diversiunea și șantajul practicate în cazul senatorului Cătălin Voicu: 1. neutralizarea unui adversar politic, care știa multe despre persoana, familia și activitatea sa cotidiană; 2. timorarea parlamentarilor (de toate culorile politice), prin inducerea unei stări de teamă că ar putea fi oricând urmăriți informativ, anchetați penal și chiar arestați preventiv; 3. discreditarea instituției Senatului, pe care vrea să o desființeze; 4. demonizarea și destructurarea principalului partid de opoziție (PSD); 5. timorarea și neutralizarea fostului său contracandidat la alegerile prezidențiale din 2009, Mircea Geoană, pe care urmărește să-l elimine total de pe scena politică, inclusiv prin schimbarea sa din funcția de președinte al Senatului (care-i conferă calitatea de al doilea om în stat

și de potențial înlocuitor al președintelui Băsescu în caz de vacanță prezidențială, inclusiv pe motive medicale).

Având în vedere gravele și numeroasele abuzuri procesuale, precum și presupusele acte de corupție și de deturnare de fonduri semnalate, am decis să sesizez prin prezenta declarație politică Comisia pentru cercetarea abuzurilor, combaterea corupției și petiții din Senatul României pentru a efectua o anchetă parlamentară cu privire la acestea. Demersul meu nu are drept scop esențial și primordial apărarea unui om, în speță a unui coleg parlamentar, ci apărarea ordinii de drept și apărarea onoarei și reputației puterii legislative și ale puterii judiciare. Consider că trebuie să se facă lumină și justiție pentru toți, nu numai pentru unii.

**Senator
Valer Marian**